

ת"פ 10046/05/13 - מדינת ישראל נגד אהובה וייסמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10046-05-13 מדינת ישראל נ' וייסמן
תיק חיצוני: 478195/2010 מרמה ת"א

בפני	כבוד השופטת הדסה נאור
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רותם נוימן
נגד	
נאשמים	אהובה וייסמן ע"י ב"כ עו"ד ד"ר ברק פרידמן

החלטה

1. במסגרת הסדר טיעון דיוני שנכרת בין המאשימה לנאשמת, באמצעות ב"כ, הודתה הנאשמת, בעובדות כתב אישום מתוקן, לפיהן, לצורך קידום ענייניה בהליך משפטי שהוגש על ידה, לאחר פיטוריה, נגד מעסיקה בחברת ש.ח. יוגב בע"מ, ואשר התנהל בבית הדין האזורי לעבודה בתל-אביב, בדתה ראייה והשתמשה ביודעין בראייה הבדויה בכוונה להטעות רשות שיפוטית בהליך שיפוטי וכן זייפה מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן בו הודתה הנאשמת, בעקבות מחלוקת שהתגלעה בינה לבין הנתבעים בנוגע ליציאותיה וכניסותיה מהארץ בתאריכים 7.4.09-17.4.09 זייפה הנאשמת, עובר לתאריך 13.9.10, "תעודת בירור פרטים על נוסע" על שמה, באופן בו עשתה תעודה הנחזית להיות כאילו הוצאה בתאריך 31.5.10 על ידי משרד הפנים, לשכת רשות האוכלוסין וההגירה בת"א מרכז (להלן: "התעודה").

במסגרת זיוף התעודה הוסיפה הנאשמת לתעודה, בכוונה לרמות בהליך שיפוטי, מועדים של שתי יציאות מהארץ ושתי כניסות לארץ.

בהמשך, בתאריך 13.9.10 במסגרת עדותה בהליך השיפוטי כעדה מטעמה הגישה הנאשמת לבית הדין את התעודה המזויפת, ביודעה שהיא מזויפת, כמוצג מטעמה ובכך טענה בכזב כי התעודה הינה מקורית.

2. בעקבות הודאתה הורשעה הנאשמת בתאריך 1.12.14 בעבירה של בידוי ראיות ובעבירה של זיוף בכוונה לקבל באמצעותו דבר.

3. בהתאם להסכמות אליהן הגיעו הצדדים הופנתה הנאשמת לקבלת תסקיר שירות מבחן, בין היתר, על מנת ששירות המבחן יתייחס גם למשמעות הרשעת הנאשמת בדין ויעביר המלצותיו בעניין, לא לפני

שהמאשימה הודיעה שעמדתה נכון לאותו שלב היא להרשעה.

4. בתסקיר מפורט שהוגש פורש שירות המבחן את נסיבותיה האישיות של הנאשמת ומנתח את סיכויי שיקומה אל מול גורמי הסיכון לעבריינות במצבה של הנאשמת.

בין **נתוני האישיים** של הנאשמת הצריכים לעניין והמוזכרים בתסקיר שנערך בתאריך 8.9.15, אציין את העובדות הבאות:

גילה של הנאשמת כיום - כבת 54;

השכלתה - בעלת תואר ראשון במדעי המחשב, תואר הנדסאי מחשבים וקורסים שונים בתחום עבודתה;

מקום עבודתה ועיסוקה - חברת "נירלט" בתפקיד מנהלת מערכות מידע מזה כשנה וחצי (לפרט זה אחזור עוד בהמשך) ומוערכת מאד ע"י מעסיקיה השונים, בעבר ובהווה;

מצבה הרפואי של האם - מאובחנת כסיעודית מורכבת ומאושפזת במרכז גריאטרי כשהנאשמת, לטענתה, מסייעת לה רבות בתפקודי היומיום;

נעדרת עבר פלילי.

לגבי **נסיבות ביצוע העבירה** מציין שירות המבחן כי להתרשמותו פיטוריה ממקום עבודתה, בחברת ש.ח. יוגב בע"מ, נחו על ידה כמשבר נוכח הפער בין תפיסתה את עצמה כעובדת ראויה ומוצלחת לבין רצון החברה לסיים את העסקתה וניכר כי היא התקשתה להתמודד עם המצב אליו נקלעה כשלהבנתה לא שולמו לה ימי החופשה להם היא זכאית במלואם.

גורמי הסיכון לעבריינות - בהתייחסותה של הנאשמת לביצוע העבירות נשוא הדיון ניכרו תחילה קשייה של הנאשמת לבחון את התנהגותה הבעייתית ושירות המבחן התרשם מקושי שיש לה להכיר ולבחון את דפוסי התנהגותה בביצוע העבירות. בהמשך התרשם שירות המבחן משינוי ראשוני בעמדותיה וציין כי היא החלה בתהליך בדיקה עצמית וניכר כי היא מסוגלת להתייחס לחלקים הבעייתיים בהתנהלותה.

לאור התרשמות שירות המבחן כי התנהלות הנאשמת בביצוע העבירות משקפת את קשייה בויסות דחפים והתמודדות עם תחושות של כישלון וחוסר הערכה בחייה, העריך כי טיפול במסגרת שירות המבחן עשוי לסייע בצמצום הסיכון להישנות מעורבות בפלילים ועל כן סברו כי יש חשיבות לשלב את הנאשמת ולחזקה בתהליך טיפולי בקבוצה טיפולית המיועדת לעוברי חוק אשר עברו עבירות מתחום המרמה.

אולם, הנאשמת הביעה הסתייגות מאפשרות שילובה בטיפול שירות המבחן ומסרה כי נוכח מצבה הבריאותי של אמה, לה היא מסייעת על בסיס יומיומי, ועומס רב בשעות עבודתה לא תוכל להתחייב לתהליך טיפולי.

גורמי הסיכוי לשיקום - מדובר באשה השומרת על תפקוד תקין ויציבות בתחומי החיים השונים, לימודים ותעסוקה.

להתרשמות שירות המבחן, הנאשמת מחזיקה בעמדות בסיסיות שומרות חוק ומוקפת במשפחה המחזקת תפקודיה החיוביים, היעדר מעורבותה בפלילים בעבר והעובדה כי מאז ביצוע העבירות לא נפתחו נגדה תיקים פליליים חדשים, החרטה שמביעה בגין ביצוע העבירות וכן העובדה שלהליכים המשפטיים נגדה השפעה מרתיעה ומציבת גבול, מצמצמים את הסיכון במצבה להישנות התנהגות עוברת חוק.

המלצות שירות המבחן:

נוכח החשש שהביעה הנאשמת מהרשעה בדין, שלטענתה, תמנע ממנה להמשיך ולהציע מועמדותה למכרזים במסגרת עבודתה כמנהלת מערכות מידע בעתיד, המליץ שירות המבחן, חרף הסיכון העולה להערכתם במצבה, לשקול בחיוב אי הרשעתה על מנת שלא לפגוע במקור פרנסתה, לצד צו של"צ בהיקף של 220 שעות שלהערכת שירות המבחן יהווה גורם מפחית סיכון וענישה בעלת משמעות הרתעתית וחינוכית עבורה תוך חיזוק יכולותיה ותפקודה.

נוכח המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעת הנאשמת פתחו הצדדים את טיעוניהם בשאלת משמעות ההרשעה על הנאשמת, כשהמאשימה הביעה התנגדות לביטול ההרשעה וב"כ הנאשמת ביקש לבטלה ולהימנע מהרשעתה

5. עמדת המאשימה:

בטיעוניה לעונש התנגדה המאשימה לאימוץ המלצת שירות המבחן והדגישה את סירובה של הנאשמת להשתלב בטיפול על אף ששירות המבחן סבור שישנה חשיבות לשילובה בהליך טיפולי כדי לצמצם הישנות עבירות בעתיד.

לטענת המאשימה לא ניתן להכליל את הנאשמת בין המקרים החריגים להימנעות מהרשעה, כפי שנקבעו בהלכת כתב, הן משום חומרת העבירות ונסיבות ביצוען - הגשת מסמך מזויף לבית המשפט במטרה להשפיע על הליך שיפוטי, כשבכל רגע נתון מאז זיוף המסמך ועד הגשתו יכולה הייתה להימלך בדעתה ולהימנע מהגשתו - והן משום שלא הוכח נזק קונקרטי - עלה מהתסקיר שהנאשמת עובדת ולא צוין הליך מכרזי קיים, או מגבלה ממשית, וגם אם יש מכרז מסוים אליו פנתה הנאשמת הדורש הצהרה בדבר רישום פלילי, לא הוכח כי באותו מכרז רישום פלילי הינו תנאי לאי קבלת התפקיד כשלוועדת המכרזים שיקול דעת בעניין.

יתרה מכך, הנאשמת אינה חייבת לפנות דווקא להליך מכרזי זה ויכולה לבחור באחר בו הצהרה כזו אינה נדרשת.

לחיזוק טענתה לגבי אפשרויות להשתתף במכרזים אחרים הציגה ב"כ המאשימה מכרזים מקבילים לאלה אליהם פנתה הנאשמת, לדבריה, בהם אף צוין במפורש שהמועמד אינו נדרש להציג רישום פלילי.

לסיכום טיעוניה לעניין הבקשה לביטול הרשעת הנאשמת הפנתה ב"כ המאשימה לרע"פ 7224/14 שם קבע כב'

השופט שהם שלא די בהוכחת וודאות קרובה לנזק קונקרטי ויש להניח תשתית ראייתית מתאימה לנזק קונקרטי ממשי וכן הגישה אסופת פסיקה התומכת בצורך בהוכחת נזק קונקרטי ממשי.

לעניין העונש הראוי אותו יש להטיל על הנאשמת טענה ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם, בנסיבות העניין נע בין מספר חודשי מאסר בע"ש ל-18 חודשי מאסר בפועל, בהתאם לפסיקה שהגישה על רמת הענישה במקרים של עבירות דומות, וביקשה למקם את עונשה של הנאשמת במרכז המתחם, לצד עונש מותנה ופיצוי.

6. עמדת ההגנה:

ב"כ הנאשמת ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן כלשונן, הן לעניין ביטול ההרשעה והן לעניין העונש במסגרת הטלת צו של"צ.

את טיעוניו פתח בהצגת הזמן שחלף מיום ביצוע העבירות בסוף שנת 2009 תחילת 2010 ועד הגשת כתב האישום במהלך 2013, כשלטענתו לאחר שקיבל עליו את ייצוג הנאשמת ולובנו הסוגיות שבמחלוקת נטלה הנאשמת אחריות על המעשים המיוחסים לה והודתה במסגרת הסדר הטיעון בעובדות כתב האישום המתוקן.

בהיותו ער לחומרת העבירות שביצעה הנאשמת טען ובצדק שחומרת העבירה כשלעצמה אינו המרכיב הבלעדי והיחיד שעל פיו שוקל בית המשפט בסופו של יום את נוסחת ההחלטה להימנע מהרשעת נאשם.

בטיעוניו בחר שלא להתמקד בחומרת מעשיה של הנאשמת בעבירות מושא הדיון, אלא בנזק הקונקרטי שייגרם לה ולבני משפחתה הקרובים כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה.

לטענתו, לאחר שנים בהן עבדה הנאשמת במגוון תפקידים בכירים בחברות שונות, בהן זכתה להערכה רבה של מעסיקיה, כפי שעולה מאסופת מכתבי ההמלצה וההערכה, היא מעוניינת לעבור לתפקיד בשירות הציבורי, כשכיום, לדבריו, בניגוד לאמור בתסקיר שהוגש לקראת הטיעונים לעונש שנשמעו בתאריך 10.9.15, הנאשמת אינה עובדת והיא מצויה בעיצומם של הליכי קבלה למשרת מנהל מערכות מידע בעיריית ראשל"צ, ומצויה בשלבים מתקדמים של המכרז שאחת הדרישות המאוד ברורות כתנאי לקבלתה היא נושא הר"פ.

לחיזוק טענתו לגבי הנזק הקונקרטי שעלול להיגרם לה כתוצאה מהרשעה הגיש את מסמכי המכרז אליו, לטענתו, ניגשה הנאשמת, בו מופיעה בסעיף 12 דרישה להצהרה בדבר הרשעות קודמות.

במאמר מוסגר אציין שלא הוגש כל מסמך המאמת את הטענה לפיה הנאשמת אכן ניגשה למכרז, על השלב בו היא מצויה בהליכי המכרז, וכיצד מילאה את ההצהרה בדבר הליכים תלויים ועומדים, בעת הגשת טופסי המכרז, הצהרה שכפי שעולה מהמסמכים היוותה תנאי להגשתו.

לטענתו, הסיבה להפסקת עבודתה הינה החרפה במצב עינה השמאלית, שהקשתה על נסיעותיה למקום עבודתה

בשנה וחצי האחרונות בעוטף עזה, כשלחזוק הטיעון הגיש מסמכים רפואיים.

עיון במסמכים מלמד כי הם נערכו לפני שנה, בחודש ספטמבר 2014, כשהבעיה בעין ידועה כבר לפחות משנת 1994 ומכאן שלא ברור מה טעם מצאה לעזוב את מקום עבודתה דווקא בסמוך למועד שנקבע להשמעת הטיעונים לעונש ולבקשה לביטול ההרשעה, כשכלל לא שיתפה את שירות המבחן בתכניתה לסיים את עבודתה במקום.

בטיעוניו גם הפליג ב"כ הנאשמת בתיאור טיפולה המסור של הנאשמת באמה הסיעודית, כדי להמחיש את הקושי שעמד בפניה להתחייב להשתלב בהליך טיפולי, כפי שהוצע לה ע"י שירות המבחן.

לתמיכה בטיעוניו לגבי אופן הוכחת הנזק הקונקרטי ומשמעותו לביטול הרשעה היפנה לפסק דין שניתן ע"י כב' השופט בקר בת"פ 13779-07-13.

דא עקא פסק דין זה שונה ע"י הרכב בית המשפט המחוזי בע"פ 14691-1014.

7. דיון:

השאלה הניצבת לפנינו הינה האם בנסיבות המקרה, לאור מהות המעשה ומיהות העושה, ניתן להכניס את עניינה של הנאשמת לגדר החריגים שנקבעו בפסיקה לכלל ההרשעה, באופן המאפשר לסיים את ההליך בענישה ללא הרשעה, כהמלצת שירות המבחן וכעתירת הנאשמת.

לצורך כך נשוב ונזכיר מושכלות יסוד, כפי שנקבעו על ידי כב' השופט (כתוארו אז) שמגר בבר"ע 432/85, גדעון רומנו נגד מדינת ישראל (להלן: "**הלכת רומנו**").

הלכת רומנו קובעת כי ניתן לסטות מהכלל המנחה, לפיו הליך פלילי בו נקבעה אשמתו של נאשם צריך להסתיים בהרשעה, "**רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר, בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה**".

הלכה זו השתכללה בע"פ 2083/96 כתב נ' מ"י (להלן: "**הלכת כתב**").

בהלכת כתב תחמה כב' השופטת דורנר את מסגרת המקרים המאפשרים הימנעות מהרשעה, כשקבעה את הכלל לפיו הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: **ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.**

כאמור לא בכדי נמנע ב"כ הנאשמת מלהתייחס בטיעוניו לסוג העבירה, משמעותה ונסיבות ביצועה.

מדובר בעבירות מתוכננות שבבסיסן כוונה לפגוע בטוהר ההליך המשפטי, שביסודן אלמנט של שיבוש הליכי משפט תוך פגיעה חמורה באפשרות בית הדין להגיע לחקר האמת ולעשות משפט צדק.

מקובלת עליי טענת ב"כ המאשימה לפיה יכולה הייתה הנאשמת להתעשת בכל שלב, מרגע החלטתה על זיוף המסמך וזיופו ועד להגשתו כראייה לבית הדין לעבודה.

לצד האמור לעיל יש להוסיף כי המסמך אותו זייפה הנאשמת הינו מסמך רשמי של מוסד ממוסדותיה של הרשות המבצעת במדינת ישראל

הנזק שעלול היה להיגרם, אילו עלה בידי הנאשמת להגשים את מטרתה, אינו רק לנתבעים, שהיו יוצאים מההליך המשפטי כשידם על התחתונה, אלא לערעור היסודות עליהן מושתתת המערכת המשפטית וערעור אמון הציבור ברשות השופטת.

ספק רב אם כשבוחנים את סוג העבירה בנסיבות המקרה המסוים, ניתן להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ובראשם בשיקולי ההרתעה של עבריינים בכוח.

את נוסחת האיזון כפי שנקבעה בהלכת כתב יש לראות כמקבילית כוחות בין חומרת העבירה לבין חומרת הפגיעה בשיקומו של הנאשם. ככל שחומרת העבירה גדולה יותר כך יש להוכיח פגיעה חמורה יותר בשיקום ולהיפך.

במקרה שלפנינו לאור חומרת העבירות, עליהן עמדתי, על ההגנה להוכיח כי עוצמת הפגיעה בשיקומה של הנאשמת עומד ברף חומרה גבוה.

חומרת הפגיעה בשיקום אינו בא לידי ביטוי דווקא בנזק קונקרטי בתעסוקה ובפרנסה, אף כי הוא אחד האלמנטים שעשויים לפגוע בשיקומו של נאשם.

בעניינינו לא הצליחה ההגנה להוכיח קיומה של פגיעה חמורה בשיקומה של הנאשמת משני היבטים:

האחד - הנאשמת לא השתלבה בהליך טיפולי, כפי שהוצע לה על ידי שירות המבחן, שיש בו להערכת שירות המבחן כדי לצמצם הסיכון להישנות מעורבותה בפלילים, תהא הסיבה לכך אשר תהא, ואני מכבדת את החלטתה שלא להתחייב להליך בו לתפיסתה ולהערכתה לא תוכל לעמוד, כמו גם את התגייסותה לסייע לאמה.

אלא שלהחלטתה יש משמעות מבחינת הפגיעה בשיקומה, כשלהערכת שירות המבחן בין גורמי הסיכון במצבה התנהלותה של הנאשמת בביצוע העבירות המשקפת קשייה בוויסות דחפים והתמודדות עם תחושות של כישלון וחוסר הערכה - בהעדר הליך טיפולי אלמנט המסוכנות לא נעלם ובכך בלבד יש כדי לפגוע בשיקומה ללא כל קשר לשאלת הרשעתה בדין.

השני - לא הוכח כל נזק קונקרטי שייגרם לנאשמת כתוצאה מהרשעתה. החלטתה להתפטר מעבודתה ערב גזר הדין מצביעה ולו לכאורה על כך שהנאשמת אינה חוששת לאבד מקום עבודה בידיעה שלאור כישוריה וההערכות

מעסיקה, כפי שאלה עלו ממכתביהם, לא יקשה עליה למצוא מקום עבודה חלופי.

גם אם היה מוכח, ולא הוכח, שהנאשמת לא תוכל להתקבל לעבודה במגזר הציבורי עדיין פתוחים בפניה אפיקים אחרים להשתלבות בתעסוקה על פי כישוריה וגם אם יהא בהרשעתה כדי לפגוע בקידומה המקצועי, לא ניתן לראות בכך פגיעה חמורה בשיקום.

ויפים לעניין זה דברי כב' השופט א. שהם ברע"פ 7224/14:

"בראש ובראשונה אבקש להתייחס לטענה, לפיה "די במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי" כדי להימנע מהרשעתו של הנאשם. גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא "לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו", ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה (עניין לוזון; רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.4.2014); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.3.2013)). החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול אך במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם. אימוץ עמדתו של המבקש, עלולה להוביל לסטייה מהאיזון הבסיסי העומד ביסודו של החריג, ואת זאת אין בידי לאפשר." (פורסם בנבו)

8. לאור כל האמור לעיל הגעתי למסקנה, כי לא ניתן לקבוע על פי הנתונים שהובאו לפני כי ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשמת, באופן שלא יהיה יחס סביר בין הנזק הצפוי לה מן ההרשעה בדיון לבין חומרתה של העבירה.

הנאשמת אינה עומדת אף באחד משני התנאים המצטברים שנקבעו בהלכת כתב, משכך עניינה אינו נכנס לגדר החריגים שנקבעו בפסיקה לכלל ההרשעה ואני דוחה את בקשתה להימנע מהרשעתה, או נכון יותר את בקשתה להורות על ביטול הרשעתה.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ו, 08 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.